

ministeren, saa jeg kom et halvt Minut for sent — til at erklære, at jeg skal modtage denne Indstilling og gøre Sagen til Genstand for nærmere Overvejelse.

Hermed sluttede Forhandlingen om dette Afsnit.

Indstilling Nr. 5 af Udvalget vedtoges enstemmigt med 83 Stemmer.

Til Forhandling sattes derefter det nedenfor anførte Ændringsforslag vedrørende *Ministereren for offentlige Arbejder*.

Ændringsforslag udenfor Betænkningen:

Af *Mads Larsen*:

(Bet. Nr. 2). Andragende fra Enkefru Maren Kirstine Larsen af Vordingborg om en aarlig Understøttelse henvises til *Ministereren for offentlige Arbejder*.

Mads Larsen: Som ærede Medlemmer vil have bemærket, har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag gaaende ud paa, at Andragende fra Enkefru Maren Kirstine Larsen af Vordingborg om en aarlig Understøttelse henvises til Ministeren for offentlige Arbejder.

Den paagældende Enkes Mand havde været Landpostbud i 9 $\frac{1}{4}$ Aar, da han døde i Juli Maaned 1915. Da han saaledes ikke havde gjort Tjeneste i fulde 10 Aar, som Pensionslovens Regler den Gang forudsatte, har hun ikke kunnet erholde nogen Pension. Hun gør imidlertid i sit Andragende gældende, at hun er svagelig, og at det i meget høj Grad kniber for hende at holde Hjemmet oppe, og det forekommer mig, at der gennem dette Tilsagn om Pension efter 10 Aar for øvrigt er vakt en berettiget Forventning hos hende om at kunne erholde en saadan Understøttelse fra Staten. Jeg har derfor tilladt mig at stille dette Ændringsforslag for at faa Lejlighed til at høre den højtærede Ministers Udtalelse angaaende dette Spørgsmaal, idet jeg maa formene, at der er meget berettiget i hendes Ønske og Krav om en saadan Understøttelse. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister paa ny at tage dette Spørgsmaal op til velvillig Overvejelse.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Det omhandlede Landpostbud Larsen døde som nævnt af det ærede Medlem i 1915 uden at være blevet pensionsberettiget, og han vilde være blevet afskediget uden Pension paa Grund af sin Sygelig-

hed, hvis han ikke var afgaaet ved Døden. Han efterlod sig en Enke paa 38 Aar og 4 Børn i Alderen 15, 10, 7 og 3 Aar. Medens der altsaa ikke efter de da gældende Regler tilkom Enken nogen Pension, tilstod man hende — under Hensyn til hendes uheldige Stilling, idet hendes eneste Understøttelse var et Beløb af 240 Kr. i Henhold til Enkeloven — en aarlig Opdragelseshjælp til de tre Børn, der var under 15 Aar, indtil de blev 15 Aar. Nu er de tre af Børnene blevet voksne, og hun faar nu kun Opdragelseshjælp til det yngste af Børnene, en Hjælp, der ved de Forhøjelser, der har fundet Sted i de senere Aar, er steget til et Beløb af 261 Kr. i 1925, og medens Hjælpen tidligere kun blev givet indtil Barnets fyldte 15de Aar, ydes den nu ifølge en Lov af i Fjor, indtil Barnet fylder 18 Aar. Enken faar altsaa indtil Udgangen af Maj Maaned 1930 en aarlig Understøttelse til Opdragelse af det yngste Barn paa i Øjeblikket 261 Kr., et Beløb, der jo imidlertid kan forandre sig i Henhold til Pristallet.

Denne Enke søgte i December Maaned 1924 om at faa en personlig Understøttelse, og hendes Andragende herom gav Anledning til et Samraad med Finansudvalget ved Behandlingen af Tillægsbevillingsloven for 1924—25, i Henhold til hvilket Samraad Ministeriet under 27. Februar i Fjor meddelte, at man ikke kunde imødekomme hendes Andragende.

Dette Andragende er altsaa paa ny indbragt i denne Samling. Ministeriet har overfor Finansudvalget maattet gøre opmærksom paa, at medens det altid har været Praksis at give en Understøttelse til Opdragelseshjælp til Enken efter en Tjenestemand, der endnu ikke havde været længe nok i Tjenesten til at opnaa Pension, vilde en Imødekommen af Andragender om personlig Understøttelse ikke kunne undgaa som Konsekvens at drage Understøttelser med sig til de ikke faa Enker, rimeligvis adskillige Hundrede, som er tilsvarende stillet, og i Henhold hertil har Finansudvalget ikke gjort nogen Indstilling. Jeg maa i Anledning af det at det ærede Medlem stillede Ændringsforslag hævde, at hvis man vil finde det rimeligt at give saadanne ikke-pensionsberettigede Enker Understøttelse — hvilket jeg naturligvis, hvis Tinget opfordrer dertil, ikke skal have det ringeste imod, idet Sagen dog i saa Tilfælde rettest maa henhøre under Finansministeren — vil det være det rigtige at tage dette Spørgsmaal op til en generel Løsning. Jeg maa derfor foreløbig indtage det Standpunkt at fraraade at vedtage Ændringsforslaget og — da